

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Ing. R. K.**, zastoupen JUDr. Janou Krylovou, advokátkou, se sídlem Zahradnická 74, Příbram III, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy, odbor plavby a vodních cest**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 Ca 7/2005 - 27 ze dne 30. 11. 2005,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Ca 7/2005 - 27, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2004, č. j. 367/2004 - 230 - VPL/4, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Státní plavební správy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 8. 2004, č. j. 4372/PH/04, o uložení pokuty ve výši 10 000 Kč a náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku v paušální částce 1000 Kč a výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění účinném ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí; dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že vedl plavidlo mimo úseky povrchových vod uvedených v příloze č. 2 níže uvedené vyhlášky v jiném než výtláčném režimu plavby, tedy porušil § 7 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), ve spojení s § 3 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 241/2002 Sb., o stanovení vodních nádrží a vodních toků, na kterých je zakázána plavba plavidel se spalovacími motory, a o rozsahu a podmínkách užívání povrchových vod k plavbě, a tím, že vedl plavidlo

nevybavené lodními listinami a po výzvě plavebního úřadu je při kontrole nepředložil, čímž porušil § 18 odst. 1 vodního zákona ve spojení s § 6 odst. 4 vyhlášky č. 223/1995 Sb., o způsobilosti plavidel k provozu na vnitrozemských vodních cestách.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, přičemž jej napadl v celém rozsahu, a to z důvodů vad řízení a nesprávného právního posouzení věci. Městský soud v Praze rozsudkem blíže označeným v záhlaví napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí zejména konstatoval, že správní orgán I. stupně řádným způsobem zahájil správní řízení dle § 18 odst. a 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení – účinného do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád“) a v oznámení o zahájení řízení byl žalobce seznámen s předmětem řízení a poučen o svých právech dle § 33 správního řádu. Neuznání žalobcovy omluvy z ústního jednání nařízeného na den 26. 7. 2004, totiž že do konce měsíce srpna čerpá řádnou dovolenou, označil soud za správné, neboť se nejedná o závažný důvod pro nedostavení se k jednání ve smyslu § 42 správního řádu. K pochybení správního orgánu I. stupně dle městského soudu došlo až dne 26. 7. 2004, protože ve správním spise chybí jakýkoli důkaz o tom, že tohoto dne řízení proběhlo a byl sepsán protokol ve smyslu § 22 správního řádu. Jediný zápis, který je ve správním spise obsažen, je zápis z 5. 8. 2004, přičemž samotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 6. 8. 2004, tedy v jiný den než na který bylo jednání nařízeno. Záznam ze dne 5. 8. 2004 nemá náležitosti protokolu o jednání podle § 22 správního řádu. Z tohoto ustanovení vyplývá, že pokud je ve věci nařízeno jednání podle § 21 správního řádu, rozhodnutí musí být vydáno s datem, kdy k tomuto jednání došlo. Toto pochybení nenapravil ani žalovaný v odvolacím řízení. Žalobcovu námitku nedoručení oznámení o zahájení odvolacího řízení soud označil za nedůvodnou, neboť o svých právech byl žalobce poučen již na počátku řízení před správním orgánem I. stupně a odvolací řízení je pokračováním téhož řízení. Soud pro výše uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V odůvodnění kasační stížnosti nejprve stručně zrekapituloval obsah správního spisu a k názoru městského soudu uvedl, že vady řízení, které specifikoval městský soud, nepředstavují takové zásadní vady, a to především v kontextu žalobcova jednání v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, pro které by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit. Postup správního orgánu I. stupně v předmětném řízení nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, naopak byly učiněny všechny nezbytné kroky, aby žalobce mohl uplatnit svá subjektivní práva. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobce se ke stěžovatelově kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, protože stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), za stěžovatele jedná osoba s vyžadovaným vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Z obsahu správního spisu zjistil soud zejména následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Zaměstnanci správního orgánu I. stupně provedli dne 21. 9. 2003 v úseku vodní cesty V., říční kilometr 146,0 vodní nádrže O., kontrolu malého plavidla s vlastním strojním pohonem poznávacích znaků 101 296, které se v uvedeném prostoru pohybovalo mimo výtlačný režim plavby. Vůdcem plavidla byl na místě zjištěn žalobce, který po výzvě správního orgánu nepředložil lodní osvědčení plavidla s tím, že jej nemá, neboť bylo odcizeno někdy v červenci roku 2003. O výsledku kontroly byl na místě sepsán zápis, do nějž žalobce uvedl, že vyjádření k němu zašle později cestou svého právního zástupce. Správní orgán I. stupně dne 12. 1. 2003 zahájil projednávání přestupku, sdělil žalobci obvinění z přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání ve věci na 28. 1. 2004, přičemž jej současně poučil o možnosti projednání přestupku bez jeho přítomnosti. Žalobce se dopisem ze dne 22. 1. 2004 z jednání omluvil s tím, že je v době jeho projednávání v zahraničí. Opětovně byl předvolán na 17. 3. 2004, přičemž v tento den žalobce doložil kopii potvrzení o pracovní neschopnosti. Správní orgán I. stupně jej proto opětovně předvolal na 26. 7. 2004. Žalobce se znovu omluvil s tím, že v tuto dobu čerpá řádnou dovolenou, a požádal o stanovení náhradního termínu jednání koncem měsíce srpna. Kromě výše uvedených omluv z nařízených jednání správní spis neobsahuje žádné žalobcovo podání, zejména vyjádření k přestupku. Dne 6. 8. 2004 vydal správní orgán I. stupně shora popsané rozhodnutí a žalobce jej dne 31. 8. 2004 napadl odvoláním, které slíbil do 10 dnů odůvodnit. Toto odůvodnění bylo žalovanému doručeno 21. 9. 2004, tedy v den, kdy bylo zástupkyni žalobce doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2004, jímž bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Nejvyšší správní soud se napadeným rozsudkem městského soudu zaobíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Právní otázkou, kterou se soud musel zabývat, bylo, zda vydání rozhodnutí jiný den než na který bylo nařízeno jednání ve věci a absence protokolu o jednání ve správním spise představují podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.).

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, koná v řízení o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 22 správního řádu o ústních podáních a o důležitých úkonech v řízení, zejména o provedených důkazech, o vyjádřeních účastníků řízení, o ústním jednání a o hlasování sepíše správní orgán protokol. Z protokolu musí být zejména patrné, kdo, kde a kdy řízení prováděl, předmět řízení, které osoby se ho zúčastnily, jak řízení probíhalo, jaké návrhy byly podány a jaká opatření byla přijata; v protokolu o hlasování se uvede též výrok rozhodnutí a výsledek hlasování.

Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře obdobnou otázkou zabýval, a to například v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, (dostupném na www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že *správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv*

na zákonnost. Rovněž lze poukázat na rozsudek publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, v němž bylo mj. řečeno, že za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení.

Nejvyšší správní soud shledal vzhledem ke svém výše uvedeném předchozím závěrům právní názor vyslovený městským soudem v nyní posuzovaném případě nesprávným. Je nesporné, že dne 26. 7. 2004 neproběhlo ústní jednání ve věci a nebyl tedy vyhotoven protokol o něm. Pro správné posouzení věci je ovšem podstatné, že správní orgán I. stupně ústní jednání opakovaně nařizoval a žalobci opakovaně vyhověl s podkladem jeho termínu. Jelikož byl žalobce jediným účastníkem řízení (přičemž ani on sám výslech dalších osob nenavrhoval), neakceptoval-li správní orgán žalobcovu omluvu ve třetím případě, neměl s kým ústní jednání vést. Za těchto okolností nelze souhlasit s názorem městského soudu, že rozhodnutí v jiný den než na který bylo nařízeno ústní jednání a absence protokolu o jednání (tj. především o tom, že se k jednání žalobce nedostavil), jsou takovou vadou řízení, pro kterou by soud musel rozhodnutí žalovaného bez jednání zrušit. Protože žalobce byl seznámen se záznamem o provedené kontrole, k němuž se, ač tak slíbil učinit, nikdy nevyjádřil, byl seznámen se svými právy a povinnostmi v průběhu řízení, a správní orgány tak rozhodovaly na základě žalobci známých podkladů, nelze z ničeho dovodit, že by absence protokolu o jednání, které nemělo s kým být vedeno, mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Výše uvedené platí tím spíše, že sám žalobce se kromě omluv z nařízených jednání o obsah správního spisu či průběh řízení nijak nezajímal a k samotnému přestupku, jenž je mu kladen za vinu, se velmi stručně vyjádřil toliko v odůvodnění odvolání, které ovšem podal až 10 dnů po uplynutí jím samotným k tomu stanovené lhůty a po rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že výše popsaná vada řízení před správním orgánem I. stupně není v daném případě podstatným porušením ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto nebylo na místě napadené rozhodnutí bez jednání zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu

